

Като герданъ, по синура се вие
Слети-Коса и модроокъ Синчець,
И заедно ги съ класовете злати
Люлей и милва вечерний ветрець.

Захожда слънце; песенъта жътварска
Къмъ селото потъва надалечъ . . .
Край синура приседналъ, азъ се вслушахъ
И чухъ подзета изподтихо речъ:

— Отъ де ли сте се пръкнали при нази,
Ти синъ Синчець и ти Слети-Коса?
Та пъкъ се и поносяте! Напусто
Земя ви кърми и пои роса.

Нима вий съ нещо радвате жътваря?
Съ това ~~се~~ че ти си алена, той синъ?
Или на семки друндести съ лизетя:
Отрова — твои, негови — пилинъ!

Отъ де ли сте се пръкнали при нази,
Ти синъ Синчець и ти Слети-Коса?! —
Синчеца тѣй, изправиль гордо чело,
Съ ответни думи дигна си гласа:

«Защо ли само пусти думи думашъ!
Едно цѣфти, а друго ражда родъ, —
Едно се само съ китка хубавее,
А друго съ класъ и за насита плодъ.

Едно за ситость, друго пъкъ за радость!
Жътварки питай, пшенице, сама:
Съ какво се те накитиха, отъ тука
Преди да се наканятъ за дома?

Видя ли какъ чела имъ хубавеятъ?
Чуй песенъта що иде отъ далечъ — —
Надъхана отъ нашта хубость, радость
Отеква се въ ~~всѣ~~ всяка тяхна речъ.